

Život

Ľudo Mistrík sa narodil neďaleko mesta Varaždin v Chorvátsku, kam sa rodina presťahovala za prácou. No nežili tam dlho, vrátili sa do starého domu v Kostiviarskej – pri Banskej Bystrici. Otec odišiel za robotou do Ameriky. Matka a jej sedem detí: Ľudmila, Albín, Mária, Helena, Aurélia, Ľudovít a Rudolf darmo čakali. Neozýval sa. Už mysleli, že zahynul, keď sa po rokoch zjavil s druhou ženou a chcel sa usadiť v dedine. Ale ľudia ho neprijali a tak sa vrátil do Ameriky a rodina sa nikdy nedozvedela, kedy a kde vlastne umrel. Deti si málo uvedomovali matkine starosti a bôle. Detstvo bolo pre ne bezstarostné a nezabudnuteľné, i keď Mistríkovci ustavične zápasili s nedostatkom. Deti sa snažili matke pomáhať, preto aj Ľudo privykal práci od malička. Zbieral huby, nosil chlapom vodu, učil sa variť. Ako dvanásťročný zakúsil ťažkú prácu v tehelni. Po skončení obcej školy v Svätom Jakube prišiel učiteľ za matkou, aby Lajka dala do meštianskej školy v Banskej Bystrici, lebo je bystrý, rýchlo sa učí a vie pekne rozprávať. Neraz ho s napätím počúvala celá trieda, keď opisoval život v lese. Po skončení meštianky sa zapísal na notársky náukobeh. Po jeho ukončení nemal pevné pracovné miesto, vypomáhal ako úradník v okolitých dedinách a presviedčal sa o biednom postavení ľudu a opovrhujúcich postojoch úradníkov. Zatrpkol na notárske zamestnanie. Potom pracoval ako šofér, neskôr kancelársky úradník v Matici slovenskej v Martine. V 1938 roku sa

presťahoval do Bratislavy. V roku 1941 sa oženil. V 1942 r. sa mu narodil syn Jerguš, o rok dcéra Zuzana. Zapojoil sa do SNP - bol prieskumníkom partizánskej skupiny Smrť fašizmu. Arizoval však antikvariát židovskej rodiny Steinerovcov v Bratislave. Po vojne pracoval ako referent povereníctva, v redakcii časopisu Partizán, správca domova spisovateľov v Budmericiach. V roku 1950 zomrela jeho manželka Oľga Harmanová. V roku 1960 si vzal za manželku Štefaniu Ambróziovú.

Pseudonym Ondrejov:

„Môj otec bol Ondrej. Ja som jeho syn...“

*

Bol veľmi vysokej postavy (takmer dva metre), mal blond vlasy a krásne modré oči.

*

Rád spieval ľudové piesne, hral na husliach aj na fujare. Najradšej však mal prírodu

*

Mal v obľube Malého princa - vedel ho naspamäť. Z vlastných prác mal najobľúbenejšiu novelu Šibeničné pole

*

Najväčšiu popularitu mu priniesla Zbojnická mladosť

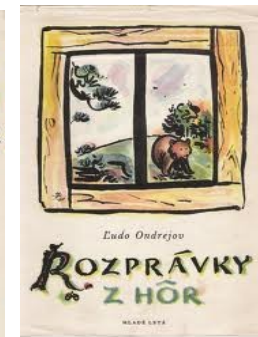
Dielo

Poézia

- [1932](#) – *Martin Nociar Jakubovie*, básnická skladba
- [1932](#) *Bez návratu*, zbierka veršov
- [1936](#) – *Mámenie*, zbierka veršov
- [1941](#) – *Pijanské piesne*
- [1956](#) – *Básne*

Próza pre mládež

- [1932](#) – *Rozprávky z hôr*
- [1933](#) – *Tátoš a človek*
- [1935](#) – *O zlatej jaskyni*
- [1936](#) – *Africký zápisník*, cestopis
- [1936](#) – *Horami Sumatry*, cestopis
- [1937](#) – *Zbojnická mladosť*, román (1. diel voľnej trilógie)
- [1939](#) – *Jerguš Lapin*, román, (2. diel voľnej trilógie)
- [1940](#) – *Príhody v divočine*, cestopis
- [1950](#) – *Na zemi sú tvoje hviezdy*, románový náčrt (3. diel voľnej trilógie)
- [1952 / 1953](#) – *Výšiny*, novela
- [1956](#) – *Slnko vystúpilo nad hory*, súborné vydanie trilógie
- [1958](#) – *Šibeničné pole*, novela
- [1963](#) – *Keď pôjdeš horou*
- [1967](#) – *Dobrý človek ide lesom*, denníkové zápisy z Čierneho Balogu

Pod Horou mlčania

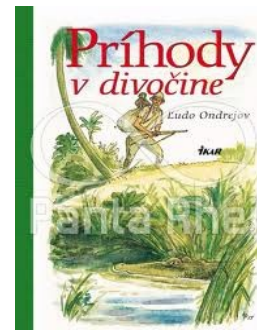
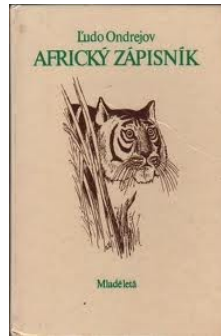
Stratení sme my dvaja
od mala, od mala.
Preto i matka moja
nado mnou plakala.

V kútiku utiahnutí
čakáme nový deň.
A srdce moje smúti,
že som t'a nehoden.

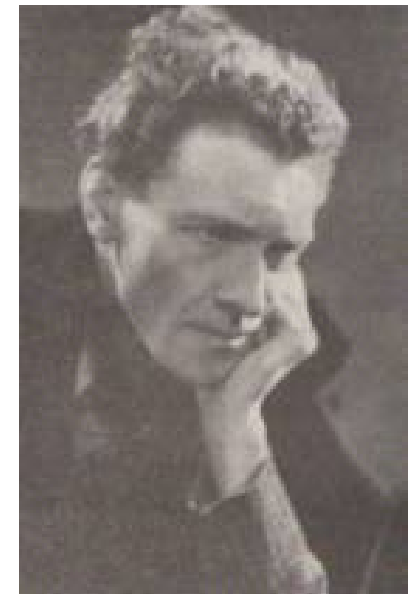
Si úsvitom i ránom
pod Horou Mlčania,
kde som ja kapitánom -
ty moja oddaná.

Kapitán hôrných druhov,
čo v bojoch skonali...
Za nimi s čiernou stuhou
beriem sa pomaly...

A čo ma toľko rmúti,
je smútok tvojich úst -
opušť ma v tejto púti
cez zamyslenú púšť.

Ludo Ondrejov

Na pobelavých stráňach vrchov pasú sa,
pasú moje ovce. Myšlienky sú to beznádejné
a vetry sú ich zlaté zvonce.

Tráva takmer nijaké výkyvy nemá.
Vysoký topoľ má veľké výkyvy.
Človek je samá chyba

Tento legendárne družný človek bol jeden z
najosamejších.

Vladimír Mináč

Bol ako mäkký voňavý chlieb, ako
krištáľovočistý vysokohorský prameň, pohár
dobrého vína pre priateľov, bol ako hlas
fujarky, čo sa stelia cez vlny vrchov...

Augustín Maťovčík

© *Ludo Ondrejov* – bibliografický leták
Mestská knižnica, p.o.m. Bojnice, 2012

majster rozprávač

*19. október 1901 Slanje, Rakúsko-
Uhorsko, dnes Chorvátsko

† 18. marec 1962 Bratislava